

Csak óvatosan!

Egy nő, a peronon túl, az ellenkező oldalon, leugrott egy mozgó vonaról. Térdét felsértette.

Egy másik, férfi utas megint csak mozgó vonatról „szállt le”. A következő: lábszárzúzódás.

A rettenetesebb azonban annak a férfinak a ballépése volt — ugyanitt, a kecskeméti vasútállomáson —, aki a múlt ősszel egy Kis-kunfélegyházára induló mozgó vonatra akart felugrani. Alul maradt. A szó leggyászosabb értelmében.

1980. júniusát írjuk.

Vonatot jön, vonat megy manapság is. De még mennyi! Az ország legtávolabbi zugából jönnek Kecskeméttel és a megyével ismerkedni a csoportos látogatók. No és a sok környéki, helybeli ember, akikkel együtt a vasút és környéke benépesül, nem tudom, tudják-e, hogy azóta — mármint a múlt őszi tragikus eset óta — egyetlen utast sem ért sérülés induláskor, vagy érkezéskor ezen a vasúti csomóponton.

„Ha nem, hát nem. Miért érdekes ez akkor?” (Azaz esemény híján) — hallom máris az ellenvetést.

Azért, mert a nyugalmas napokról, hónapokról is jó megemlékezni, ha éppen nincs is semmi baj. Nincs, egyelőre, ismétlem, de le és felugrót, a hangszóró-jelzést meg se váró, a vágányokon „torony iránt” átkelő embereket viszont jócskán látni. Akik vakon hiszik, hogy vonatjuk mindig ugyanoda áll, vagy ugyanonnan indul, ahova, vagy ahonnan szokott. Ha netán mégse? ... Sietés, kapkodás, tülekedés másik irányba ...

A szép, piros motorvonatok se tévesszenek meg senkit. Amilyen kényelmesek, és gyorsak, ha önműködő ajtajuk induláskor bezárul, a korszerű technika könyörtelen: a zár nem nyílik többé, csak érkezéskor.

De mintha ezt már tudnák a Lakitelekre és a Lajosmizsén, vagy Cegléden át Budapestre utazók. Egy idő óta óvatosabbak. **K-1**